

РЕШЕНИЕ

№ 11194

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 120 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕНЕТА СТ. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **КАМЕЛИЯ АНЧ. КОСТАДИНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЕНЕТА СТ. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело
№ 20221110163968 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.422 от ГПК.

Образувано е по искова молба вх.№ 258885/24.11.2022 г. на ЕТ „„ - . – 620“ с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: с. ., общ. Самоков, обл. София, представлявано от ., чрез адвокат Д. С. П. с електронна поща: draupova@abv.bg срещу „„ ЕООД с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, УЛ.НИКОЛАЙ ХАЙТОВ № 2Г, офис 45, представлявано от ., със съдебен адрес: гр. София, ул. Г.С. Раковски № 132, вх. А, ет. 1, офис 3, с която е предявен е установителен иск по чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК във връзка с чл. 79 от ЗЗД във връзка с чл. 372, ал. 1 от ТЗ за установяване дължимостта на сумата от 600,00 лева, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 938/16.03.2020 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 146,18 лева, представляваща мораторна лихва за период от 16.04.2020 г. до 09.09.2022 г., сумата от 1 600,00 лева, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 964/02.07.2020 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 341,78 лева, представляваща мораторна лихва за период от 02.08.2020 г. до 09.09.2022 г., сумата от 1 620,00 лева, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 967/05.07.2020 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 344,70 лева, представляваща мораторна лихва за период от 05.08.2020 г. до 09.09.2022 г., 3300,00 лева, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 1027/04.03.2021 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 480,34 лева, представляваща мораторна лихва за период от 04.04.2021 г. до 09.09.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 49229/2022 г. на Софийски районен съд, I ГО, 120 състав.

В исковата молба се твърди, че между страните е сключен Договор за превоз, сключен при условията на чл. 186 от ТЗ, като всяка конкретна задача била възлагана на ищеца чрез транспортна заявка от страна на ответника с референтен номер и дата, в която били посочени дата, място и час на товарене, адрес, дата и час на разтоварване, вид на стоката и тегло, размери и опаковки, специални условия, договорено навло и други условия на договора. Сочи, че въз основа на тези заявки ищецът е извършил исканите превози, доставил е стоките и е издал процесните фактури, по които обаче ответникът не е платил.

Твърди, че е подал заявление по чл. 410 от ГПК, по което било издадена заповед за изпълнение на парично задължение, но длъжникът е оспорил същата, което обуславяло правния му интерес от водене на настоящото производство. Моли съда да приеме за установено в отношенията между страните, че претендираните суми са дължими и да му присъди разноски.

Ответната страна е депозирала отговор на исковата молба в срока по чл.131, ал.1 ГПК. Оспорва предявените искове като въвежда възражение за погасяването на вземанията по давност на основание чл. 32, ал. 1, б. „в“ от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR). Признава наличието на сключени договори за превози между страните, като сочи, че всяка една от посочените държави на товарене и разтоварване е ратифицирала Конвенцията и е страна по нея. Твърди също така, че в самия договор било вписано, че съответният превоз, независимо от всяка противна клауза, е подчинен на Конвенцията относно договора за международен превоз на стоки по пътищата. Моли съда да отхвърли исковата претенция. Претендира разноски.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Със заявление от 09.09.2022 г. ищцовата страна е поискала от съда да издаде заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д. №49229/2020 г. по описа на СРС, 120 състав, по което била издадена в полза на заявителя Заповед за изпълнение на парично задължение. След депозирано от длъжника възражение по чл. 414 ГПК, съдът е дал указания на заявителя, че същият има право и възможност в едномесечен срок да предяви иск за установяване на вземането си.

За да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК във връзка с чл. 79 от ЗЗД във връзка с чл. 372, ал. 1 от ТЗ за установяване дължимостта на процесните суми, представляващи непогасено възнаграждение за превоз на стоки в доказателствена тежест на ищеца е да докаже по делото следните обстоятелства: 1) наличието на валидно правоотношение между двете страни; 2) точно изпълнение на задълженията си по правоотношението между страните; 3) неизпълнение на задълженията от страна на ответника по валидно правоотношение; 4) редовно водене на вписванията в счетоводните си книги; 4) размера на дължимите главници и лихви; както и всички останали положителни факти и твърдения, на които основава исковата си претенция, както и всички останали положителни факти и твърдения, на които основава иска си и от които черпи изгода, в това число спиране или прекъсване на погасителната давност.

В доказателствена тежест на ответната страна е да докаже по делото следните обстоятелства: наличие на правопогасяващи или правоизключващи обстоятелства, както и всички останали положителни факти и твърдения, на които основава възраженията си.

По делото не е спорно и видно от представени по делото доказателства, се установява, че между страните са били сключени договори за превоз, по които ищцовото дружество е изпълнило задължението си за превоз и е доставило стоките. Между страните по делото не се спори и относно размера на главницата по договорите за превоз.

Спорно между страните по делото е единствено обстоятелството дължими ли са процесните възнаграждения по договор за международен превоз на стоки, като ответникът навежда възражение, че същите са недължими, поради погасяването им по давност на основание чл. 32 § 1, б. „в“ от Конвенцията CMR.

Конвенцията CMR урежда давностните срокове, с изтичането на които се погасяват исковете, свързани с превози, подчинени на конвенцията. Разпоредбата на чл. 32 § 1 от Конвенцията се отнася и за претенциите за заплащане на превозно възнаграждение. Това е така, защото съгласно чл. 32 § 1, б. „в“ във всички други случаи, извън случаите на частична липса, повреда или забава и случаите на цялостна липса, исковете, свързани с превози, подчинени на тази конвенция, се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок, който в случая започва да тече от изтичането на тримесечен срок от датата на сключване на превозния договор. При тълкуването на цитираната разпоредба не може да се направи извод,

че не регулира погасителната давност за искове за заплащане на превозно възнаграждение, доколкото е предвидено, че се прилага за всички други искове, свързани с превози, подчинени на Конвенцията, в които несъмнено попада и искът за заплащане на навло. В този смисъл е постоянната и безпротиворечива практика на съдилищата вкл. на ВКС (вж. Решение № 81 от 27.05.2010 г по т.д. № 851/2009 г, ТК , I ТО на ВКС и Решение № 62 от 25.01.2002 г по гр.д. № 891/2001 г, V ГО на ВКС).

Видно от представените по делото транспортни заявки, страните са уговорили, че възнаграждението по договора за превоз, следва да бъде платено в 30-дневен срок от издаване на фактурата след извършване на превоза. В случая няма уговорен падеж, а страните са определили плащане в срок след представяне на фактура – т.е. след покана. По транспортна заявка №202000-01 от 13.03.2020 г., е издадена от ЕТ „... – 620“ фактура № 938/16.03.2020 г. на стойност 600 лв., т. е. договорът за превоз е сключен най-късно на 16.03.2020 г. Давностният срок за този превоз и за сумата от 600 лева започнал да тече с изтичане на три месеца от сключването на договора – от 16.06.2020 г., като е изтекъл на 16.06.2021 г. По транспортна заявка № 202083 от 29.06.2020 г. е издадена фактура № 964/02.07.2020 г. на стойност 1 600 лева, т. е. давностният срок е започнал да тече на 02.10.2020 г., като е изтекъл на 02.10.2021 г. По транспортна заявка № 202092 от 06.07.2020 г. с дата на разтоварване 05.07.2020 г. е издадена фактура № 967/05.07.2020 г. на стойност 1 620 лева с вкл. ДДС, т. е. давностният срок е започнал да тече на 05.10.2020 г., респ. е изтекъл на 05.10.2021 г. По транспортна заявка № 21-2301 от 26.02.2021 г. с дата на разтоварван 04.03.2021 г. е издадена фактура № 1027/04.03.2021 г. на стойност 3300 лева с вкл. ДДС, т. е. давностният срок е започнал да тече на 04.06.2021 г., респ. е изтекъл на 04.06.2022 г. Съобразявайки **Закона за мерките** и действията по време на извънредното **положение**, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, следва да се приеме, че всички срокове са били спрени в периода от 13 март до 13 май 2020 г., но независимо от това, сроковете за процесните вземания са били изтекли към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК на 09.09.2022 г., което спира давностния срок.

По делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, като заключението на вещото лице е прието и съдът го кредитира като обективно и компетентно изготвено. От извършената от вещото лице проверка в счетоводството на ответника се установява, че процесните фактури са осчетоводени и са включени в дневника за покупки и са подадени със справки-декларации в ТД на НАП. Установяването на тези обстоятелства обаче свидетелства за наличните облигационни отношения между страните, но не води до спиране или прекъсване на давностния срок.

Следва да се има предвид че извършеното от ответника частично плащане за сумата в размер на 1000 лева по фактура № 1027/04.03.2021 г., отнасяща се до транспортна заявка № 21-2301, за което плащане не се спори между страните, не прекъсва давността за цялото вземане по процесната фактура, в какъвто смисъл е и трайната съдебна практика (Решение № 26 от 24.07.2018 г. по т. д. № 1853/2017 г., т. к. I т. о. на ВКС и др.). Не прекъсва и давността представената по делото нотариална покана за плащане.

Предвид изложеното дотук в полза на ищеца, вземането на ищеца срещу ответника за навло се явява погасено по давност, поради което искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Неоснователни са и акцесорните претенции за мораторна лихва и разноски, вкл. и предвид чл. 119 ЗЗД.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати сторените от ответника разноски в размер на 1 320 лева за адвокатски хонорар, заплатен за исковото производство, съгласно представените доказателства за реално плащане и списъка по чл. 80 от ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от ЕТ „. - . – 620“ с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: с. ., общ. Самоков, обл. София, представлявано от ., чрез адвокат Д. С. П. с електронна поща: draupova@abv.bg срещу „.“ ЕООД с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, УЛ.НИКОЛАЙ ХАЙТОВ № 2Г, офис 45, представлявано от ., със съдебен адрес: гр. София, ул. Г.С. Раковски № 132, вх. А, ет. 1, офис 3, установителни иски по чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК във връзка с чл. 79 от ЗЗД във връзка с чл. 372, ал. 1 от ТЗ и чл. 86 ЗЗД за установяване дължимостта на сумата от **600,00 лева**, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 938/16.03.2020 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата **146,18 лева**, представляваща мораторна лихва за период от 16.04.2020 г. до 09.09.2022 г., сумата от **1 600,00 лева**, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 964/02.07.2020 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от **341,78 лева**, представляваща мораторна лихва за период от 02.08.2020 г. до 09.09.2022 г., сумата от **1 620,00 лева**, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 967/05.07.2020 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от **344,70 лева**, представляваща мораторна лихва за период от 05.08.2020 г. до 09.09.2022 г., **3300,00 лева**, представляваща главница за незаплатено задължение по фактура № 1027/04.03.2021 г., ведно със законна лихва за период от 09.09.2022 г. до изплащане на вземането, сумата **480,34 лева**, представляваща мораторна лихва за период от 04.04.2021 г. до 09.09.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 49229/2022 г. на Софийски районен съд, I ГО, 120 състав, като неоснователни, поради погасяване на вземанията с изтекъл давностен срок.

ОСЪЖДА ЕТ „. - . – 620“ с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: с. ., общ. Самоков, обл. София, представлявано от ., да заплати на „.“ ЕООД с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. София, УЛ.НИКОЛАЙ ХАЙТОВ № 2Г, офис 45, представлявано от ., със съдебен адрес: гр. София, ул. Г.С. Раковски № 132, вх. А, ет. 1, офис 3, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на **1 320 лева** за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____